

Pokrm duše.

„Ignác bol vášnivo oddaný čítaniu márných a nepravdivých kníh, ktoré opisovali hrdinské činy slávnych mužov. Len čo sa cítil lepšie, žiadal si niečo také, aby mu prešiel čas. Ale v tom dome sa nenašla nijaká taká kniha. Preto mu dali knihu s názvom „Život Krista“ a druhú s názvom „Kvet svätých“, obidve v materskej reči. Po opätovnom čítaní týchto kníh prebúdza sa v ňom značný záujem o to, čo opisovali. Neraz prestal čítať a v duchu sa vracal k tomu, čo čítal, a premýšľal o tom, inokedy sa vracal k tým prázdnyim záujmom srdca, ktoré predtým zamestnávali jeho ducha, a k mnohým iným podobným veciam, podľa toho ako sa mu núkalo. Medzitým mu však prišlo na pomoc Božie milosrdenstvo a pri ďalšom čítaní vytlačalo tamtie myšlienky inými. Keď totiž čítal život Krista, nášho Pána, a svätých, vtedy premýšľal a sám si húpala: „Čo keby som urobil aj ja to, čo urobil svätý František? A čo keby som urobil ako svätý Dominik?“ Takto uvažoval o mnohých veciach. A tieto myšlienky ho zamestnávali dosť dlho. No potom sa okolnosti zmenili a opäť prišli oné márne svetské myšlienky, ktoré tiež trvali dlhší čas. Toto striedanie myšlienok ho držalo dlho.

Ale medzi týmito myšlienkami bol veľký rozdiel. Keď upieral myseľ na svetské veci, pôsobilo mu to veľkú radosť, no keď ho to unavilo a nechal to tak, cítil smútok a prázdnotu. Keď však premýšľal o prísnom živote, ktorý videl u svätých mužov, jeho duch cítil mimoriadnu vnútornú radosť a slasť nielen vtedy, keď o tom uvažoval v srdci, ale bol veselý aj vtedy, keď sa tým prestal zaoberať. Spočiatku si však tento rozdiel nevšimol a nevážil, až sa mu jedného dňa otvorili oči mysle a začal s prekvapením sledovať tento rozdiel, lebo zo skúsenosti zistil, že jeden druh myšlienok zanecháva v ňom smútok, iný zasa radosť. A toto bol prvý záver, ku ktorému dospel v duchovnom živote. Keď neskôr začal duchovné cvičenia, toto bolo prvé svetlo, ktorým argumentoval, keď učil svojich o rôznosti duchov, aby to pochopili.“ Takto čítame v životopise svätého Ignáca z Loyoly.

Takúto skúsenosť ale, ako mal svätý Ignác môžeme mať aj my, ak sa pravdivo a

úprimne pozrieme do nášho života a na to, čomu žijeme, čo je obsahom našej mysle i nášho srdca. Zdá sa, že sme až príliš povrchní a neraz sa zaoberáme skutočne vecami, ľudmi, rečami i myšlienkami, ktoré možno nazvať plytkými, hlúpyimi, ba i hriešnymi. Neraz sa rozpráva o ľuďoch. Rozprávajú sa pravdy i nepravdy, vytvárajú sa epizódy a príhody, o ktorých ktosi vtipne povedal, že sa ešte nestali, ale sa ešte len stanú alebo môžu stať. Koľko zla sa narobí týmito plytkými a zbytočnými rečami, ktoré hovoria o malosti ducha. Napokon skutky – ovocie, to čo človek robí, to svedčí o ňom a tam netreba veľa hovoriť, vlastne nič. Inokedy našu myseľ zamestnávajú v skutočnosti plytké, prázdne a nemravné programy v masmédiách, či články v bulvárnych časopisoch a novinách. Ľudská zvedavosť je nenásytná a tak zje všetko, čo jej ponúknu bez ladu a skladu. Všeličo z toho, čo hovoríme môže byť našou vinou, alebo bez našej viny ale jedno je isté: naša veľká chyba je v tom, že nesiahame po tom pravom, po duchovnom, po Božom. Málo čítame nábožnú, duchovnú literatúru, málo sledujeme duchovné programy, málo chodíme do kostola a napokon málo sa modlíme... Chýba nám potom skúsenosť svätého Ignáca, lebo žijeme a prijímame iba z jedného „súdku“, z jednej strany – zo sveta, svetské veci a na duchovné a Božie nám už neostáva. Diablovei sa podarí odradiť nás skôr, než by sme niečo v tejto veci podnikli. Zabráni nám, aby sme nemali čas, ani myšlienku a potom už ani chuť a možnosť vybrať si niečo lepšie. Musíme sa preto sami rozhodnúť a chcieť to, čo nazývame pravdivým, hodnotným a zdravým pokrmom duše a ducha. A to nás, na to sa musíme pripraviť, bude nútiť zanechávať i to, čomu sme žili dosiaľ. Ale ako hovorí istý exorcista, diablovei sa podarí obyčajne ešte jedna veľmi vážna vec, odradí nás nielen od čítania, vnímania duchovných vecí, ale aj od modlitby a vtedy nás oddeľuje od Boha a získava si nás pre seba. Zamyslime sa nad týmito a rozhodnime sa venovať čas modlitbe, návšteve Bohoslužieb v kostole i tomu, že budeme sprostredkovať dobrý a zdravý pokrm našej duši.

Mário Orbán

Prázdninová prosba

*Ochráň ma, Pane,
pred nezmyselnými
dňami nudy,
pred dňami
bez modlitby
a bez myšlienok
na teba,
pred prázdnyimi
a špinavými rečami,
pred skleslosťou,
prostrednosťou,
neovládaním sa,
lahostajnosťou.
Prosím Ťa,
otvor mi oči
pre všetko dobré
a krásne,
nech moje ústa
nachádzajú
slová radosti,
nech sú moje ruky
ochotné dávať
a pomáhať,
nech s bdelym duchom
prijímam pravdu.
Pomôž mi,
aby som
svojím životom
zvestoval teba.*

Alfonso Pereira

Ježiš to urobil úplne inak!

Zaiste ste už aj vy do svojej schránky dostali pozvánku na lacný výlet spojený s večerou a samozrejme, s prezentáciou jedinečného výrobku. Všetko za zarážajúco nízku cenu. Ak ste sa dali zlákať, asi mi dáte za pravdu, že nešlo ani tak o návštevu zaujímavého miesta ani o večeru, ale predovšetkým o prezentáciu. A navyše, beda, ak si aspoň niekto niečo nekúpi. Potom už na výletníkov čakajú len hromy-blesky a na vlastnej koži skúsia jednu z podôb trhovej ekonomiky.

Epizóda z Matúšovho evanjelia, ktorá sa dostáva na stôl Božieho slova túto nedeľu, je už asi každému dôverne známa. Zázračné rozmnoženie piatich chlebov a dvoch rýb, ktoré nasýtili niekoľkotisícový zástup. Pri troške predstavivosti môžeme aj tu nájsť spoločné body s príbehom, ktorý som opísal na začiatku. Ibaže presne v opačnom slede. Ježiš nikoho nelanári odísť na púšť, ani

„zázračná večera“ nebola pôvodne v pláne. Samotní apoštoli radia, aby zástupy rozpustil, nech si idú nakúpiť po okolí. Napriek

možnej podobnosti je to úplne iný prípad a o trhovom správaní tu nemôže byť ani reči. Skôr by sme poškodili celé evanjeliové poslanstvo, keby sme mu pripisovali takúto zisťnosť. Podomový predavač vidí len svoj tovar, ktorý chce silou-mocou predať. Kupujúci ho už potom nezaujímá. U Krista je to presne naopak. Na prvom mieste vidí človeka a v tomto príbehu aj jeho potrebu nasýtiť sa. Ježiš sa nepýtal, či jedia len tí, ktorí uverili. Ani nerobil štatistiku o tom, koľkí sa rozhodli stať jeho učeníkmi. Evanjelium nie je tovar a jeho ohlasovanie nie je reklamnou kampaňou. Božie slovo je zjavením Boha. To sú okamihy, keď v našom vnútri zažívame jeho prítomnosť. Kresťanstvo je záležitosťou srdca, a nie uší.

JAROSLAV IVANCO
Snímka: Marián Gavenda

AUGUST 2008

Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby ľudská rodina vedela ako rešpektovať Boží plán pre svet a tak si lepšie uvedomila, akým veľkým Božím darom je pre nás stvorenie.

Misijný: Aby sa odpoveď Božieho ľudu na poslanie a povolanie k svätosti povzbudzovala a živila starostlivým rozlišovaním darov a s neustálou oddanosťou duchovnej a kultúrnej formácii.

Úmysel KBS: Aby sme Kristovu blahozvesť šírili za každých okolností, ako to robil svätý Pavol.

Priateľ'u, mám ťa rád!

Zvláštne slová: Priateľ'u, mám ťa rád. Veríme tomu, tešíme sa z toho? Alebo to pokladáme za ilúziu, utópiu? Verím na novú jar sveta.

Všade tam, kde vládne vojna a násilie, jedného dňa ľudia zložia zbrane a zakričia na viditeľného i neviditeľného nepriateľa:

„Priateľ'u, mám ťa rád! Nemôžem ťa predsa zabiť. Nemôžem ti predsa ublížiť.“

Verím na more netušených možností. Jedného dňa sa budú bohatí hanbiť za svoje bohatstvo, zložia majetok a moc, podídu k chudobným a povedia:

„Priateľ'u, mám ťa rád! Odpusť mi! Priveľa som si prisvojil. Chcem si prisadnúť k tvojmu stolu, na ktorom je spoločný chlieb a kvety pokoja.“

Verím v taký zázrak, že si v každom dome, na každej ulici,

v každom meste povieme:

„Priateľ'u, mám ťa rád! Chcem zo svojich úst odložiť všetky tie trpké slová a srdce si chcem naplniť dobrotou, ruky priateľstvom.“

Priateľ'u, mám ťa rád!

Povedz to ďalej, slovami alebo bez slov. Povedz to úsmevom, gestom zmierenia, stiskom ruky, slovom uznania, objatím, bozkom, hviezdíčkou v očiach.

Povedz to ďalej množstvom malých pozorností, každý deň stále znovu:

Priateľ'u, mám ťa tak rád!

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 18. týždni Cezročného obdobia

5.VIII. utorok

18.00 + Ján Široký a manž. Anna

6.VIII. streda

18.00 + František Pastucha, manž. Emília a rodičia

8.VIII. piatok

18.00 + Terézia Stojkovičová

9.VIII. sobota

18.00 + Ján Stojkovič (15.výr.) a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 421 – 456

10.VIII. 19. Nedeľa Cezročného obdobia

8.00 + Teofil Bednárík a manž. Mária

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

4.VIII. pondelok sv. Ján Mária Vianney

5.VIII. utorok Výr. posviacky Hlavnej mariánskej baziliky

6.VIII. streda Premenenie Pána - sviatok

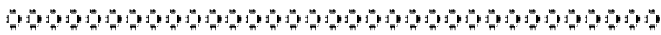
7.VIII. štvrtok sv. Sixtus II. Pápež a spol. mučeníci,

8.VIII. piatok sv. Dominik, kňaz

9.VIII. sobota sv. Terézia Benedikta z Kríža, panna a mučenica, spolupatronka Európy – sviatok

Ale beda vám, boháči, lebo už máte svoju útechu! Beda vám, čo ste teraz nasýtení, lebo budete hladovať.

(Lk 6, 24 - 25)

Boháči

Ježiš nemal uznanie s boháčmi. Prečo? Bohatstvo nič v človekovi obraz Boží. Bohatstvo je aj najväčšou prekážkou vzťahu k blížnym. Bohatstvo je vo svojej podstate hrozné preto, lebo človeka robí iným, akým v skutočnosti má byť. A ešte ostrejšie povedané: bohatý človek prestáva byť pravým človekom.

Doba „vyprodukovala“ mnoho bohatých ľudí. Jedni získali bohatstvo čestným spôsobom (ak sa to dá tak vôbec povedať) a druhí podvodmi, klamstvom, ziskuchtivosťou a dokonca vraždami. Občas sa v živote stretávame s bohatými ľuďmi. Komunikácia s nimi je zaujímavá. Sú takí, ktorí nám jasne dajú pocítiť, že oni patria do „high society“ a rozhovor s nami pokladajú za stratený čas. Iní bohatí zvažujú, čo by mohli od nás získať, ak niečo môžu, aby boli ešte bohatší. Sú aj takí, ktorí si nasadia masku ľudskosti, dobrotivosti a láskavosti.

Nekomunikujme s nimi s roztrasenými nohami a vzrušeným hlasom. Vnútorne sa tešme z toho, že nie sme „postihnutí“ touto chorobou. Bohatým ľuďom môžeme pokojne povedať, že aj my sme šťastní a že zdroj našej radosti je v niečom inom ako ich zdroj. Aj bohatý človek si možno všimne, že pohľad na spokojnú rodinu je krajší ako pohľad na bankové kontá. Alebo si všimne, že jednoduché šaty môžu priniesť viac radosti ako drahý značkový oblek. A bohatý človek, ktorý je chorý, môže intenzívne prežiť, že zdravie sa nedá úplne kúpiť, aj keď si to kedysi myslel. V komunikácii s bohatými ľuďmi si zachovajme vlastnú dôstojnosť a tvár. Aj keď ich život nezmeníme, môžeme im dať aspoň dôvod na chvíľu sa zamyslieť nad sebou.

Marián Šuráb

Budeme navždy s Pánom.

(1Sol 4,17)

Pane, v dnešný večer chcem byť blízko teba, pri tebe si chcem oživovať vieru svojho srdca v najkrajšie poslanstvo, aké si nám priniesol, v poslanstvo nádeje na nový život.

Chcem sa dotýkať tajomného, krásneho života, ktorý si mi pripravil, ku ktorému si ma povolal. Lebo ty si ma stvoril pre niečo veľké, nie pre pominuteľné, nie pre smrť, ale pre život.

Denne sa s tým, Pane, môžem stretať, ako ľudia okolo mňa zomierajú:

niektorí tragicky,

niektorí náhle,

niektorí pomaly, v chorobe...

Ale najdôležitejšie je, či zomierajú s nádejou

a očakávaním nového života, alebo či zomierajú bez tejto nádeje...

Viem, Pane, aj keď často na to nemyslím, že takáto chvíľa príde jedného dňa

i do môjho života, chvíľa, keď aj o mne vyslovia: Už zomiera.

Možno som si, Pane, vo svojom živote niekedy celkom konkrétne predstavoval chvíľu, v ktorej sa mi všetko stráca, chvíľu, v ktorej cítim, ako mi slabne zrak, čoraz pomalšie a slabšie bije srdce, zastavuje sa mi dych...

Načo sa mi vtedy upriamovali myšlienky?

Azda som už, Pane, niekedy premýšľal aj o tom, ako asi bude vyzeráť môj pohreb...

Ale myslel som skutočne, vo svojich

myšlienkach o mojom zomieraní, na teba?

Myslel som na naše stretnutie, na to,

ako bude v skutočnosti vyzeráť?

Myslel som na tajomstvo nového neba a novej zeme?

Rozžiarilo sa mi srdce?

Obyčajne som na to málo myslel...

A predsa toto by malo byť stredom môjho myslenia, srdcom chvíle môjho zomierania...

Ty si mi však pravdu o novom živote nezjavil azda len pre chvíľu, keď budem zomierať... Ty chceš, aby sa mi pravda o novom, večnom živote stávala silou môjho každodenného života, mojej povinnosti, mojej zábavy, môjho štúdia, v čase mojej choroby, možno nechuti, silou v čase mojej tvrdej práce i v čase úspechov...

Aby som sa usiloval všetko prenikať

najradostnejšou nádejou na môj večný život.

Prosím ťa, pomôž mi nielen vyznávať pravdu o večnom živote, pomôž mi nielen vyslovovať ju vo „Verím v Boha“.

Uč ma, prosím ťa, žiť z tejto pravdy, uč ma čerpať z nej silu...Verím, že potom nebude zo mňa človek zúfalý, ktorý by nevidel východisko,

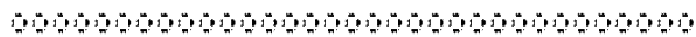
aj vtedy, keby ma sklamala každá moja ľudská nádej...
Je tu predsa nový život, je tu nádej nového života.
Tá ma nesklame...

Ježišu, i v túto chvíľu hovorí ku mne tvoje slovo, ktoré je
slovom večného života. Skusujem, že môžem rovnako
ako Peter hovoriť:

„Pane, ku komu by som išiel? Ty jediný máš slová
večného života!“ V túto chvíľu si len jedno želim, v túto
chvíľu ťa o jedno prosím: Hovor ku mne svojím slovom,
nech tvoje slovo rozohni moje srdce ako emauzským
učeníkom, nech slovo o večnom živote rozplamení žiaru
skutočného života v každej chvíli... aby vždy, keď budem
vyznávať vieru vo večný život, som do svojich všedných,
denných chvíľ

šiel s vedomím istoty víťazstva,
šiel osviežený uprostred mojej únavy,
šiel s radosťou do nového neba a novej zeme...

Jožef Šuppa, SJ, „V dnešný večer- meditácie“

BIBLIA Z LODE BOUNTY Na lodi Bounty
vypukla vzbura. Námorníci odopreli poslušnosť
kapitánovi. Spolu s niekoľkými jemu vernými
námorníkmi ho uprostred mora vysadili do malého člna a
odplávali. Vzbura sa trestala smrťou. Vzbúrenci vedeli,
že ich jedinou šancou, ako sa zachrániť, je usadiť sa na
nejakom opustenom ostrove. Vybrali si ostrov Pitcairn.
Aby za sebou zahladili stopy, loď vyrabovali a spálili.

Christian Fletcher, vodca vzbúrencov, objavil medzi
vecami, ktoré odniesol z lode, Bibliu, ktorú mu pred
odchodom z domu pribalila jeho matka. Odniesol ju do
jaskyne a tajne si z nej čítaval. Raz ho tam našiel John
Adams. Poprosil ho, či sa môže k nemu pripojiť. Odvtedy
Christian čítaval aj Johnovi.

Po čase došlo medzi vzbúrencami k hádkam,
násilnostiam a vraždeniu. Zabitý bol aj Christian. Z
námorníkov zostal žiť len jediný - John Adams - a celá
skupina žien a detí jeho bývalých kamarátov.

V srdci Johna Adamsa však zostala túžba poznávať
Bibliu. Stala sa jeho duchovným učiteľom. Biblia z
Bounty nevedla len Johna, ale aj potomkov bývalých
vzbúrencov. Vrátila im pokoj, vychovávala ich, učila
milovať a odpúšťať. Jednoduchá biblická viera stala sa
požehnaním pre obyvateľov Pitcairnu aj pre ďalšie
generácie žijúce na tomto ostrove.

Keď tam po rokoch zavítala loď s misionármi, nenašli
na ostrove divochov, ale úprimne veriacich kresťanov,
ktorí žili podľa toho, čo ich učila Biblia.

*Ak správne zmýšľame, sme v Bohu; ak však
správne žijeme, je Boh v nás.*

sv. Augustín

Bl. Titus Brandsma

26. júl

Medzinárodná únia katolíckych
novinárov UCIP udeľuje najlepším
žurnalistom, ktorí znášajú
prenasledovanie za neochvejnú
obranu ľudských práv či Kristovho
posolstva, Cenu Tita Brandsmu.
Tento fyzicky krehký, no duchovne
silný karmelitán položil život práve
za uvedené hodnoty.

Statok holandskej rodiny Brandsmovcov poskytoval
prácu všetkým jej členom, no Anno Bjoerd (* 23.
februára 1881) bol príliš slabý na to, aby zvládol toľkú
námahu. Po absolvovaní františkánskeho gymnázia
vstúpil ako 17-ročný do karmelitánskeho rádu a prijal
meno Titus po svojom otcovi. Roku 1905 bol vysvätený
za kňaza a o štyri roky neskôr získal doktorát filozofie na
Gregoriánskej univerzite v Ríme. Tejto vednej disciplíne
sa venoval ďalších 33 rokov ako pedagóg v radoch
karmelitánov a neskôr aj na Katolíckej univerzite v
Nijmegen. Počas ciest po Európe a Amerike ho oslovila
žurnalistika. Stal sa publicistom a národným asistentom
katolíckych novinárov.

Roku 1933 ovplyvnil tvorivé pero karmelitána
rozpínajúci sa nacizmus. Po prvých perzekúciách proti
holandským Židom Titus Brandsma napísal:

„To, čo sa podniká proti Židom, je podlé.“ Keď roku
1940 Hitler prekročil holandské hranice, domáca
fašistická strana nútila katolíckych novinárov publikovať
nacistické oznamy. Otec Titus precestoval celú krajinu,
aby kolegom tlmočil zamietavý postoj holandských
biskupov voči nacizmu aj za cenu, že mnohé novinové
tituly budú zrušené. Odpoveď na smelý čin a slová
nenechala na seba dlho čakať. V januári 1943 si
karmelitánskeho novinára našlo gestapo. Po mnohých
výsluchoch vo väznici v Nijmegen skončil otec Titus v
koncentračnom tábore v Dachau. Silu mu dodávala malá
hostia, dar deportovaných nemeckých kňazov. Aj na
tomto nepriateľskom území pošepky slúžieval svätú
omšu a spamäti prednášal slová modlitieb. Posledných
osem dní svojho života strávil v koncentračnom lazarete,
očakávajúc smrtiacu injekciu. Sestre, ktorá ju priniesla,
daroval vlastný ruženec. Keď ho odmietla s argumentom,
že sa nevie modliť, povedal jej: „Stačí, ak budeš hovoriť
,Pros za nás, hriešnych'.“

Po smrti 26. júla 1942 telo mučeníka spopolnili a
podobne chceli urobiť aj s jeho zápiskami. Vďaka
obetavosti spoluväzňov sa niektoré z nich zachovali a
slúžili v procese jeho beatifikácie. Dňa 3. novembra 1985
Ján Pavol II. vyhlásil Tita Brandsmu za blahoslaveného.
Pod jeho patronát by mali byť zverení nielen katolícki
novinári, ale aj internet či filmový priemysel.

spracovala-Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku